

Pojďte, budeme hrát divadlo!

...takový byl název první víkendové akce, které jsem se v rámci pedagogiky v praxi účastnil. Dodnes nevím, co mě hnalo, abych se na ní přihlásil. Do divadla chodím málo, nejsem exhibicionista a příliš velké publikum, před kterým mám předvádět něco, co neumím, mi nedělá dobře a nerad se seznamuji s novými lidmi. Proto jsem na tuto víkendovku jel s mnoha obavami, které se ale během prvního dopoledne doslova rozplynuly jako pára nad hrncem.

Celá víkendová akce byla pod vedením pana BcA. Saši Rycheckého, který na první pohled působil tak všelijak, na jednu stranu bodrý postarší pán, na druhou z jeho výrazu ve tváři bylo cítit, že si taky není jistý, co od nás, pseudo – dospělých lidí a celé akce má očekávat. Každopádně Saša, jak sám chtěl, abychom mu říkali, který se uvedl vtípkem z mé rodné krajiny, okamžitě získal mé (a myslím, že nejen mé) sympatie. Po krátkých organizačních věcech, jsme se pustili do vlastní práce, ve které jsme skončili až v neděli odpoledne a byla to jízda dámy a pánové, o které se mi ani nesnilo. Sešlo se nás tam necelých třicet, nikoho z těch lidí jsem v životě neviděl, ale už po první hře mi bylo jasné, že tohle půjde i přes mou prvotní nervozitu. Nikdy jsem nevěřil, že pár jednoduchých her může kolektiv tak stmelit. A stále si nejsem jistý, zda to bylo těmi hrami nebo se sešla perfektní parta lidí, každopádně atmosféra, kterou jsme Saša a my, jakožto účastníci dokázali navodit, byla zvláště uvolněná a i člověk, který je normálně stydlivý a nechce se prosazovat, v ní dokázal dělat neuvěřitelné věci a realizovat své i pro něj skryté touhy a myšlenky. To všechno jen prostřednictvím hraní si na autíčka a řidiče, vodiče, stavění živých sousoší, obrazů a mnoho jiného, nenáročného na čas, vybavení ani znalosti a zkušenosti zúčastněných. A to byl jen začátek.

Pokud bychom řekli, že první den se nesl v takovém spíše poznávacím a důvěru navozujícím duchu, tak ten druhý byl ten správný ``workout``. Začalo to akčním cvičením, protahováním a uvolňováním pro jednu skupinu, zatímco druhá připravovala naprosto nezapomenutelné představení, ve kterém byl ztvárněn koloběh lidského života, od narození až po smrt. Ačkoliv hráli beze slov, jen krátkými vstupy do hudby, mělo to neuvěřitelnou sílu. A to prosím pěkně, nikdo nebyl studovaný herec a jen jedna z nich hrála divadlo. Jak je tohle možné? Je opravdu hraní divadla tak jednoduché? Nepracovali na tom víc než dvě, tři hodinky a dokonale to zvládli z nuly na sto? Možná nejsem ten správný, kdo by to mohl relevantně posoudit, ale i Saša řekl, že to bylo perfektní a nevypadal, že by měl potřebu se přetvařovat. Že by až tak by naše sobotní práce znát? Kdo ví...Po tomto vystoupení následovalo kreslení. Kreslení pocitů z písně Moonlight Drive od The Doors. Popravdě jsem neviděl a nechápal souvislosti, ale Saša mě opět překvapil. Z nakreslených obrázků jsme postupně poskládali příběh a ve skupinkách si připravili pro ostatní krátké, bezpohybové (obrazové) divadlo, kde se ukázalo, jak rozmanitá plejáda nápadů z jedné hudby může vzniknout. A to bylo bohužel to poslední, co jsme stihli udělat.

Za sebe musím říct, že celkově akce předčila mé nejšílenější představy. Seznámil jsem se se spoustou skvělých lidí, zkusil si hrát malé divadélko, poznal jsem některé své stránky, o kterých jsem doteď nevěděl a obohatil jsem se o nápady, jak pracovat s dětmi třeba na

adaptačních pobytech. U mě akce dostává 12bodů na desetibodové stupnici a všem, kteří si nejsou jistí, zda ji navštívit, pokud ještě někdy bude, musím říct jen jediné: Udělali jste chybu, že už jste nebyli letos!